

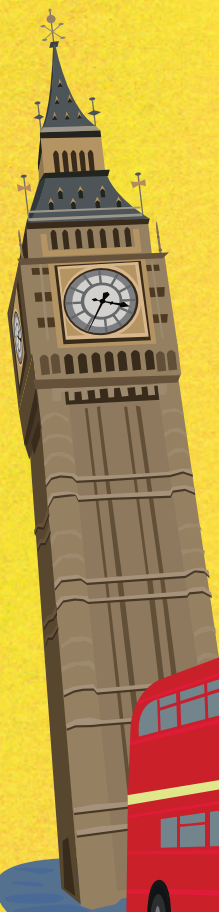
ΣΟΦΙ ΚΙΝΣΕΛΑ

Η όχι και τόσο τέλεια ζωή μου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 18 ΧΩΡΕΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MY NOT SO PERFECT LIFE

Από τις Εκδόσεις The Dial Press, Νέα Υόρκη 2017

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η όξι και τόσο τέλεια ζωή μου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sophie Kinsella

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σέβυ Σπυριδογιαννάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Madhen Media Ltd., 2017

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: dayzeren, Elena Mikhaylova/123rf

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1986-2

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1987-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΟΦΙ ΚΙΝΣΕΛΑ

Η όχι, και
τόσο τέλεια
ζωή μου

Μετάφραση:
Σέβυ Σπυριδογιαννάκη

Στη Νίλι Κένεντι

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Πρώτον, θα μπορούσε να είναι και χειρότερα. Όσον αφορά τη μετακίνηση προς τη δουλειά, θα μπορούσε να είναι πολύ χειρότερα, και πρέπει να φροντίζω να μην το ξεχνάω. Δεύτερον, αξίζει τον κόπο. *Θέλω* να ζήσω στο Λονδίνο· *θέλω* να το κάνω αυτό· και το θέμα της μετακίνησης είναι μέρος του πακέτου. Είναι μέρος της εμπειρίας που λέγεται Λονδίνο, σαν την Tate Modern, ένα πράγμα.

(Καλά, δεν είναι και τόσο σαν την Tate Modern. Αποτυχημένο παράδειγμα.)

Ο μπαμπάς μου λέει πάντα: «Αν δεν μπορείς να είσαι ανάμεσα στους καλύτερους, κάτσε στ' αυγά σου». Κι εγώ θέλω να είμαι ανάμεσα στους καλύτερους. Γι' αυτό είμαι εδώ. Τέλος πάντων, το εικοσάλεπτο περπάτημα ως τον σταθμό είναι συμπαθητικό. Ως και απολαυστικό θα έλεγα. Ο γκριζός δεκεμβριάτικος ουρανός με πλακώνει σαν σίδερο στο στήθος, αλλά νιώθω καλά. Η μέρα έχει ξεκινήσει. Το ίδιο κι εγώ.

Το παλτό μου είναι αρκετά ζεστό, παρόλο που το αγόρασα σε υπαίθρια αγορά και μου κόστισε 9,99 λίρες. Είχε και την ετικέτα πάνω, CHRISTIN BIOR, αλλά την έκοψα μόλις γύρισα σπίτι. Δεν μπορείς να εργάζεσαι εκεί όπου εργάζομαι και το παλτό σου να γράφει CHRISTIN BIOR. Θα μπορούσες να έχεις ένα αυθεντικό vintage κομμάτι Christian Dior. Ή κάτι γιαπωνέζικο. Ή και να μη φοράς καμία μάρκα επειδή φτιάχνεις εσύ τα ρούχα σου με ρετρό υφάσματα που ξετρουπώνεις σε μαγαζιά με vintage ρούχα.

Αλλά όχι CHRISTIN BIOR.

Καθώς πλησιάζω στο Κάτφορντ Μπριτζ, αρχίζω να νιώθω έναν κόμπο στο στομάχι. *Πραγματικά* δε θέλω ν' αργήσω σήμερα. Το αφεντικό μου έχει αρχίσει να εξαπολύει κάθε είδους δηλητηριώδη σχόλια γι' αυτούς που «μπαινοβγαίνουν ό,τι ώρα θέλουν», οπότε ξεκίνησα είκοσι λεπτά νωρίτερα, σε περίπτωση που ήταν κακή μέρα.

Το έχω καταλάβει ήδη: είναι φορική μέρα.

Υπάρχουν πολλά προβλήματα στη γραμμή μας τελευταία και ακυρώνονται συνέχεια δρομολόγια χωρίς προειδοποίηση. Το θέμα είναι ότι στο Λονδίνο, τις ώρες αιχμής, δε γίνεται έτσι απλά να *ακυρώνεις δρομολόγια*. Τι πρέπει να κάνει όλος αυτός ο κόσμος που σκόπευε να μπει σ' αυτό το τρένο; Να γίνει καπνός;

Καθώς περνάω απ' την μπάρα των εισιτηρίων, βλέπω μπροστά μου την απάντηση. Ο κόσμος είναι συνωστισμένος στην αποβάθρα, ρίχνοντας λοξές ματιές στην οθόνη πληροφοριών, σπρώχνοντας ο ένας τον άλλο για να περάσουν μπροστά, κοιτάζοντας μήπως έρχεται το τρένο, αγριοκοιτάζοντας ο ένας τον άλλο και αγνοώντας ο ένας τον άλλο, όλα μαζί ταυτόχρονα.

Ω Θεέ μου. Πρέπει να έχουν ακυρώσει τουλάχιστον δύο δρομολόγια, γιατί ο κόσμος που έχει μαζευτεί πρέπει να είναι τριπλάσιος από όσους χωράει το τρένο, και περιμένουν όλοι για το επόμενο, συγκεντρωμένοι στην άκρη της αποβάθρας σε στρατηγικά σημεία. Είναι μέσα Δεκεμβρίου, αλλά το χριστουγεννιάτικο πνεύμα εδώ είναι άφαντο. Όλοι είναι υπερβολικά σφιγμένοι και ψυχροί, με διάθεση τσαγκαροδευτέρας. Η μοναδική γιορτινή νότα είναι κάτι θλιβερά φωτάκια και μια σειρά από ανακοινώσεις σχετικά με τα δρομολόγια τις μέρες των γιορτών.

Επιστρατεύοντας όλο μου το κουράγιο, εισχωρώ στο πλήθος και ανασαίνω με ανακούφιση καθώς ένα τρένο μπαίνει στον σταθμό. Όχι ότι πρόκειται να *μπω* σ' αυτό το τρένο. (Να *μπω* στο πρώτο τρένο; Θα πρέπει ν' αστειεύεστε.) Ο κόσμος είναι κολλημένος πάνω στα θολά παράθυρα, και καθώς οι πόρτες ανοίγουν,

βγαίνει μόνο μια γυναίκα, στραπατσαρισμένη, καθώς προσπαθεί ν' απελευθερωθεί.

Παρ' όλα αυτά, το πλήθος ορμάει προς τα μπρος, και με κάποιον τρόπο ένα μέρος αυτού μπαίνει στο τρένο και το τρένο ξεκινάει, κι εγώ βρίσκομαι κατά τι πιο μπροστά στην αποβάθρα. Τώρα πρέπει απλώς να κρατήσω τη θέση μου και να μην αφήσω αυτόν τον κοκαλιάρη με το μαλλί τίγκα στο τζελ να χωθεί μπροστά μου. Έχω βγάλει και τα ακουστικά μου ώστε να μπορώ ν' ακούω τις ανακοινώσεις και να παραμένω ετοιμοπόλεμη και σε εγρήγορση.

Στο Λονδίνο, οι μετακινήσεις με τα μέσα μεταφοράς ισοδυναμούν με πόλεμο. Είναι μια διαρκής εκστρατεία διεκδίκησης εδαφών, αργής προώθησης, διαρκούς επαγρύπνησης. Γιατί αν χαλαρώσεις, κάποιος θα σε προσπεράσει. Ή θα σε ποδοπατήσει.

Ακριβώς έντεκα λεπτά αργότερα, καταφθάνει το επόμενο τρένο. Προχωράω με το πλήθος, προσπαθώντας να μην ακούω το σάουντρακ των εξοργισμένων αναφωνήσεων: «Μπορείτε να προχωρήσετε;» «Υπάρχει χώρος προς τα μέσα!» «Μα πρέπει να προχωρήσουν!».

Έχω παρατηρήσει ότι ο κόσμος στα τρένα έχει εντελώς διαφορετικές εκφράσεις από τον κόσμο στις αποβάθρες, ιδιαίτερα αυτοί που έχουν καταφέρει να βρουν θέση. Είναι αυτοί που πέρασαν τα βουνά στην Ελβετία. Ούτε που σηκώνουν το βλέμμα τους. Διατηρούν αυτή την ένοχη, προκλητική άρνηση να εμπλακούν: *Ξέρω ότι είσαι εκεί έξω· ξέρω ότι είναι φρικτό ενώ εγώ είμαι ασφαλής εδώ μέσα, αλλά κι εγώ υπέφερα, οπότε άφησέ με να διαβάσω το Kindle μου χωρίς να μου προκαλείς τύψεις, εντάξει;*

Ο κόσμος σκουντάει ασταμάτητα, και κάποιος μου χώνει μια σπρωξιά –νιώθω κάτι δάχτυλα στην πλάτη μου–, και ξάφνου βρίσκομαι να πατάω στο δάπεδο του τρένου. Τώρα πρέπει να πιαστώ από έναν στύλο ή μια χειρολαβή –στιδήποτε– και να το χρησιμοποιήσω ως μοχλό. Άπαξ και το πόδι σου έχει πατήσει μέσα στο τρένο, είσαι μέσα.

Ένας άντρας αρκετά πιο πίσω μου φαίνεται πολύ θυμωμένος – ακούω πολύ δυνατές φωνές και βρισιές. Και ξαφνικά νιώθω ένα ορμητικό κύμα από πίσω μου, σαν ένα τσουνάμι ανθρώπων. Το έχω ζήσει μόνο μια δυο φορές αυτό το πράγμα, και είναι τρομακτικό. Νιώθω να με σπρώχνουν προς τα εμπρός χωρίς καν να αγγίζω το έδαφος, και καθώς οι πόρτες του τρένου κλείνουν, βρίσκομαι συμπιεσμένη ανάμεσα σε δυο άντρες, ο ένας με κοστούμι και ο άλλος με φόρμα, και σε μια κοπέλα που τρώει πανίни.

Είμαστε τόσο στριμωγμένοι που κρατάει το πανίни της στα πέντε εκατοστά απ' το πρόσωπό μου. Κάθε φορά που δαγκώνει μια μπουκιά, μου 'ρχεται η μυρωδιά του πέστο. Αλλά το αγνού επιμελώς. Όπως και την κοπέλα. Και τους άντρες. Παρόλο που νιώθω στον μηρό μου τον ζεστό μηρό του τύπου με τη φόρμα και μετράω τις τριχούλες τριών ημερών στο σβέροκο του. Καθώς το τρένο αρχίζει να κινείται, πέφτουμε συνεχώς ο ένας πάνω στον άλλο, αλλά κανείς δεν κοιτάζει κανέναν στα μάτια. Νομίζω πως, αν κοιτάξεις τον άλλο στα μάτια μέσα στο μετρό, θα φωνάξουν την αστυνομία ή κάτι τέτοιο.

Για να ξεχαστώ, προσπαθώ να σχεδιάσω την υπόλοιπη μέρα μου. Όταν φτάσω στη Γουόττερλου Ιστ, θα ελέγξω ποια γραμμή λειτουργεί καλύτερα. Μπορώ να πάρω την Τζούμπιλι-Ντίστρικτ (κάνει διακοσίες ώρες), ή την Τζούμπιλι Σέντραλ (περισσότερη ώρα περπάτημα), ή τον Υπέργειο (ακόμη περισσότερη ώρα περπάτημα).

Και ναι, αν το ήξερα ότι θα κατέληγα να δουλεύω στο Τσί-σγουικ, δε θα επέλεγα να νοικιάσω σπίτι στο Κάτφορντ. Αλλά όταν πρωτοήρθα στο Λονδίνο, ήταν για να κάνω πρακτική στο ανατολικό Λονδίνο. (Το έγγραφε «Σόρντιτς» στην αγγελία. Καμία σχέση με Σόρντιτς.) Το Κάτφορντ ήταν φθινό και όχι πολύ μακριά, και τώρα πολύ απλά δεν μπορώ να αντεπεξέλθω στις τιμές του δυτικού Λονδίνου, και η μετακίνηση δεν είναι και τόσο κακή...

«Αμάν!» τσιρίζω καθώς το τρένο τραντάζεται κι εγώ πετάγο-

μαι απότομα προς τα εμπρός. Η κοπέλα έχει χάσει κι αυτή την ισορροπία της, και το χέρι της τινάζεται προς το πρόσωπό μου, και προτού καλά καλά το καταλάβω, το ανοιχτό μου στόμα προσγειώνεται στην άκρη του πανίνι της.

T-Ti;

Έχω πάθει τέτοιο σοκ που δεν μπορώ ν' αντιδράσω. Το στόμα μου είναι γεμάτο με ζεστό, αφράτο ψωμί και λιωμένη μοσαρέλα. Πώς στο καλό έγινε αυτό;

Ενστικτωδώς σφίγγω τα δόντια μου, κίνηση που μετανιώνω αμέσως. Αν και... τι άλλο μπορούσα να κάνω; Νευρικά, ανασηκώνω το βλέμμα μου να κοιτάξω την κοπέλα, με το στόμα ακόμη γεμάτο.

«Συγγνώμη», ψελλίζω, αλλά ακούγεται ένα «Σουγμ».

«Τι στο διάολο;» Η κοπέλα απευθύνεται στην αμαξοστοιχία με κατάπληκτο ύφος. «Μου κλέβει το πρωινό!»

Το κεφάλι μου έχει αρχίσει να ιδρώνει απ' το στρες. Αυτό που συμβαίνει δεν είναι καλό. Δεν είναι καθόλου καλό. Τι κάνω τώρα; Κόβω το κομμάτι απ' το πανίνι; (Καθόλου καλή λύση.) Το αφήνω να πέσει απ' το στόμα μου; (Ακόμη χειρότερη. Ουφ.) Δεν υπάρχει καμία καλή λύση να με ξεμπλέξει απ' αυτή την κατάσταση. Μα καμία.

Τελικά δαγκώνω κανονικά το πανίνι, με το πρόσωπό μου να φλέγεται από ντροπή. Τώρα πρέπει να μασήσω την μπουκιά απ' το παπαριασμένο ψωμί κάποιου άλλου, με όλο τον κόσμο να κοιτάζει.

«Λυπάμαι πραγματικά», λέω αμήχανα στην κοπέλα, μόλις καταφέρνω να καταπιώ. «Ελπίζω ν' απολαύσετε το υπόλοιπο».

«Τώρα δεν το θέλω», λέει ρίχνοντάς μου ένα άγριο βλέμμα. «Έχει τα μικρόβιά σας πάνω».

«Ούτε εγώ θέλω τα μικρόβιά σας! Δεν έφταιγα εγώ· έπεσα πάνω του».

«Πέσατε πάνω του», επαναλαμβάνει με τέτοια δυσπιστία που μένω να την κοιτάζω σαν χαζή.

«Ναι! Φυσικά! Θέλω να πω, τι νομίζατε, ότι το έκανα επίτηδες;»

«Ποιος ξέρει;» Βάζει το χέρι της να προστατεύσει το υπόλοιπο πανί της, λες και θα της την έπεφτα να δαγκώσω κι άλλο κομμάτι. «Από λοξούς άλλο τίποτα το Λονδίνο».

«Δεν είμαι λοξή!»

«Μπορείς να “πέσεις” πάνω μου όποτε θέλεις, γλύκα», πετάγεται ο τύπος με τη φόρμα μ’ ένα αυτάρεσκο χαμόγελο. «Μόνο μη δαγκώσεις», προσθέτει, και όλη η αμαξοστοιχία σκάει στα γέλια.

Νιώθω το πρόσωπό μου να φλέγεται ακόμη περισσότερο, αλλά δε θ’ αντιδράσω. Για την ακρίβεια, αυτή η κουβέντα έχει τελειώσει.

Για τα επόμενα δεκαπέντε λεπτά καρφώνω αυστηρά το βλέμμα μου μπροστά προσπαθώντας να περιοριστώ στη μικρή μου φούσκα. Στη Γουότερλου Ιστ ξεχυνόμαστε όλοι απ’ το τρένο, και εισπνέω τον κρύο, γεμάτο καυσαέρια αέρα με ανακούφιση. Κατευθύνομαι όσο πιο γρήγορα μπορώ προς τον Υπόγειο, επιλέγω τη γραμμή Τζούμπλι-Ντίστρικτ, και περνάω μαζί με όλο το πλήθος απ’ την πόρτα. Ταυτόχρονα, ρίχνω μια ματιά στο ρολόι μου και καταπνίγω έναν αναστεναγμό. Είμαι στον δρόμο εδώ και σαράντα πέντε λεπτά ήδη, και δεν κοντεύω καν.

Και τη στιγμή που μια γυναίκα με τακούνι στιλέτο με πατάει, μου έρχεται η εικόνα του μπαμπά ν’ ανοίγει την πόρτα της κουζίνας μας, να βγαίνει, ν’ ανοίγει διάπλατα τα χέρια του για ν’ αγκαλιάσει τη θέα των αγρών και του απέραντου ουρανού και να λέει: «Η συντομότερη διαδρομή για τη δουλειά, γλυκιά μου, η συντομότερη διαδρομή». Όταν ήμουν μικρή, δεν είχα ιδέα τι εννοούσε, αλλά τώρα...

«Προχωρήστε προς τα μέσα! Θα προχωρήσετε προς τα μέσα;» Ένας άντρας δίπλα μου στην αποβάθρα φωνάζει τόσο δυνατά που με κάνει να τυναχτώ. Ο συρμός έχει φτάσει και γίνεται η συνηθισμένη μάχη ανάμεσα στον κόσμο μέσα στην αμαξοστοιχία, οι οποίοι πιστεύουν πως δε χωράει ούτε καρφίτσα, και τον κόσμο έξω απ’ αυτή, οι οποίοι υπολογίζουν τον κενό χώρο με

εξασκημένο, ιατροδικαστικό μάτι και εκτιμούν ότι θα μπορούσαν να χωρέσουν εύκολα άλλα είκοσι άτομα.

Τελικά μπαίνω στο τρένο, μετά δίνω μάχη για να κατεβώ στο Γουέστμινστερ, και περιμένω τη γραμμή Ντίστρικτ, κι έπειτα με τα χίλια ζόρια φτάνω στην Τέρονχαμ Γκριν. Καθώς βγαίνω απ' τον σταθμό του μετρό, ρίχνω μια ματιά στο ρολόι μου κι αρχίζω να τρέχω. Γαμώτο. Έχω μόλις δέκα λεπτά στη διάθεσή μου.

Το γραφείο μας στεγάζεται σ' ένα μεγάλο ανοιχτόχρωμο κτίριο που λέγεται Φίλιμορ Χάουζ. Καθώς πλησιάζω, επιβραδύνω το βάδισμά μου, με την καρδιά μου να χτυπάει ακόμη σαν τρελή. Η αριστερή μου φτέρνα έχει μια τεράστια φουσκάλα, αλλά το βασικό είναι ότι τα κατάφερα να φτάσω. Είμαι στην ώρα μου. Σαν από θαύμα, με περιμένει ένα ασανσέρ, και μπαίνω προσπαθώντας να στρώσω τα μαλλιά μου, που τα πήρε και τα σήκωσε ο αέρας την ώρα που έκανα σπριντ στο Τσίσγουικ Χάι Ρόουντ. Η συνολική μετακίνηση διάρκεσε μία ώρα και είκοσι λεπτά, που θα μπορούσε να είναι και χειρότερα...

«Περιμένετε!» Μια αυταρχική φωνή με κάνει να παγώσω. Μια γνώριμη σιλουέτα διασχίζει το λόμπι. Μακριά πόδια, ψηλοτάκουνες μπότες, πανάκριβες ανταύγειες, δερμάτινο τζάκετ, και κοντή πορτοκαλί φούστα με ανάγλυφα σχέδια που κάνει όλα τα άλλα ρούχα στο ασανσέρ να δείχνουν παλιά και άκομψα. Ιδιαίτερα τη μαύρη ζέρσεϊ φούστα μου των 8,99 λιρών.

Έχει καταπληκτικά φρύδια. Κάποιοι άνθρωποι είναι προικισμένοι με καταπληκτικά φρύδια, κι αυτή είναι ένας απ' αυτούς.

«Φρικτή κίνηση», λέει καθώς μπαίνει στο ασανσέρ. Η φωνή της είναι βραχνή, μεταλλική. Είναι μια φωνή που γνωρίζει πράγματα, που δεν έχει χρόνο ν' ασχολείται με ανόητους. Καρφώνει το κουμπί του ορόφου με το άπογο μανικιούρ της κι αρχίζουμε ν' ανεβαίνουμε.

«Εντελώς φρικτή», επαναλαμβάνει. «Τα φανάρια δεν έλεγαν ν' ανάψουν στη διασταύρωση Τσίσγουικ Λέιν. Έκανα είκοσι πέντε λεπτά να έρθω απ' το σπίτι. Είκοσι πέντε λεπτά!»

Μου ρίχνει ένα απ' αυτά τα σαρωτικά αετίσια βλέμματά της και συνειδητοποιώ ότι περιμένει μια ανταπόκριση.

«Ω», λέω αδύναμα. «Καημένη».

Οι πόρτες του ασανσέρ ανοίγουν και βγαίνει με αγέρωχο βήμα. Εγώ ακολουθώ λίγο πιο πίσω, βλέποντας το μαλλί της να ξαναβρίσκει τη φόρμα του στην εντέλεια με κάθε βήμα και επισπνέοντας αυτό το χαρακτηριστικό άρωμα που φοράει (κατά παραγγελία φτιαγμένο γι' αυτήν απ' τον οίκο Annick Goutal στο Παρίσι, στο ταξίδι για την πέμπτη επέτειο του γάμου της).

Αυτή είναι το αφεντικό μου. Αυτή είναι η Ντιμίτερ. Η γυναίκα με την τέλεια ζωή.

Δεν υπερβάλλω. Όταν λέω ότι η Ντιμίτερ έχει την τέλεια ζωή, πιστέψτε με, είναι αλήθεια. *Ό,τι θα ήθελε κανείς απ' τη ζωή αυτή το έχει.* Δουλειά, οικογένεια, γενικότερο σtil και άνεση. Τσεκ, τσεκ, τσεκ. Ακόμη και το όνομά της. Είναι τόσο ξεχωριστό που δε χρειάζεται ν' ασχολείται με το επίθετό της (Φάρλοου). Είναι η *Ντιμίτερ*, σκέτο. Όπως λέμε *Μαντόνα*. «Γεια», την ακούω να λέει στο τηλέφωνο μ' αυτή τη γεμάτη αυτοπεποίθηση, πιο δυνατή απ' τον μέσο όρο φωνή της. «*Η Ντι-μίι-τερ είμαι*».

Είναι σαράντα πέντε και είναι διευθύντρια του δημιουργικού τμήματος στην Κούπερ Κλέμουσ κάτι παραπάνω από χρόνο. Η Κούπερ Κλέμουσ είναι μια εταιρεία παροχής υπηρεσιών στρατηγικής και μπράντινγκ, κι έχουμε κάποιους αρκετά σημαντικούς πελάτες, συνεπώς η Ντιμίτερ είναι αρκετά σημαντική. Το γραφείο της είναι γεμάτο με βραβεία και κορνιζαρισμένες φωτογραφίες της με διάφορες διασημότητες, και βιτρίνες με τα προϊόντα που έχει συμβάλει στο λανσάρισμά τους.

Είναι ψηλή και αδύνατη κι έχει στιλπνά καστανά μαλλιά και, όπως έχω ήδη αναφέρει, καταπληκτικά φρυδιά. Δεν ξέρω πόσα βγάζει, αλλά μένει στο Σέπερντς Μπους, σ' ένα εκπληκτικό σπίτι το οποίο, απ' ό,τι φαίνεται, της έχει κοστίσει πάνω

από δύο εκατομμύρια – αυτό μου το είπε η φίλη μου η Φλόρα.

Η Φλόρα μου είπε επίσης ότι η Ντιμίτερ έφερε το ξύλινο δάπεδο για το σαλόνι της απ' τη Γαλλία, είναι ανακνυλωμένο δρύινο παρκέ και κόστισε μια *περιουσία*. Η Φλόρα, με την οποία έχουμε παρόμοια θέση στην εταιρεία –είμαστε βοηθοί και οι δύο στο δημιουργικό τμήμα– αποτελεί σταθερή πηγή κουτσομπολιού για την Ντιμίτερ. Μέχρι που πήγα να δω το σπίτι της Ντιμίτερ μια φορά, όχι επειδή είμαι αξιολύπητη και ήθελα να παρακολουθήσω στα κρυφά πώς ζει, αλλά επειδή τύχαινε να περνάω απ' την περιοχή και ήξερα τη διεύθυνση, και, ε, γιατί να μην τσεκάρεις το σπίτι της αφεντικίνας σου αν σου δίνεται η ευκαιρία; (ΟΚ, ολόκληρη η αλήθεια: ήξερα μόνο την οδό. Έψαξα στο Google τον αριθμό του σπιτιού όταν έφτασα εκεί.)

Και φυσικά είναι σπαρακτικά καλόγουστο. Μοιάζει με σπίτι φωτογραφημένο σε περιοδικό. Είναι σπίτι φωτογραφημένο σε περιοδικό. Έχει γίνει παρουσίασή του στο *Livingetc*, όπου η Ντιμίτερ πόζαρε στην ολόλευκη κουζίνα της, υπέρκομψη, φωρώντας μια μπλούζα με ρετρό σχέδιο.

Στάθηκα και το χάξευα για λίγη ώρα. Όχι ακριβώς ποθώντας το – ήταν ένα πιο μελαγχολικό συναίσθημα. *Νοσταλγώντας* το. Η εξώπορτα έχει ένα υπέροχο γκριζοπράσινο χρώμα –της Farrow & Ball ή της Little Greene, σίγουρα– μ' ένα αντικέ πόμολο λεοντοκεφαλή, και κομψά πέτρινα σκαλιά σε απαλό γκρι που οδηγούν σ' αυτήν. Και το υπόλοιπο σπίτι είναι πολύ εντυπωσιακό –βαμμένα πλαίσια παραθύρων και περσίδες αντί για κουρτίνες και κάτι διακρίνω σαν δεντρόσπιτο στον πίσω κήπο– αλλά η εξώπορτα ήταν αυτό που με μάγεψε. Και τα σκαλιά. Φαντάσου να έχεις αυτά τα όμορφα πέτρινα σκαλιά να κατεβαίνεις κάθε μέρα, σαν πριγκίπισσα σε παραμύθι. Θα ξεκινούσες κάθε πρωί νιώθοντας υπέροχα.

Δύο αυτοκίνητα στην μπροστινή αυλή. Ένα γκριζό Audi κι ένα μαύρο Volvo SUV, ολοκαίνουργια και γυαλιστερά. Ότι έχει η Ντιμίτερ είναι είτε καινούργιο και γυαλιστερό και τελευταία

λέξη της μόδας (ντιζαϊνάτος αποχυμωτής) είτε παλιό και αυθεντικό και τελευταία λέξη της μόδας (τεράστιο ξύλινο φολκλόρ κολιέ απ' τη Νότια Αφρική). Νομίζω πως το «αυθεντικό» παίζει να είναι η πιο αγαπημένη λέξη της Ντιμίτερ· τη χρησιμοποιεί τριάντα φορές τη μέρα.

Η Ντιμίτερ είναι παντρεμένη, φυσικά, κι έχει δύο παιδιά, φυσικά: ένα αγόρι, τον Χαλ, κι ένα κορίτσι, την Κοκό. Έχει ένα δισεκατομμύριο φίλους που τους ξέρει «μια ζωή» και μονίμως πηγαίνει σε πάρτι και εκδηλώσεις και σε βραβεία ντιζαίν. Καμιά φορά αναστενάζει και λέει ότι είναι το τρίτο βράδυ στη σειρά που έχει να βγει και αναφωνεί: «Είμαι μαζόχα και θέλω να τιμωρούμαι!» καθώς αλλάζει παπούτσια και φοράει τις Miu Miu γόβες της. (Πολύ συχνά βγάζω για ανακύκλωση τις συσκευασίες που παραγγέλνει απ' το net-a-porter, οπότε ξέρω τι μάρκες φοράει. Miu Miu. Marni στις εκπτώσεις. Dries van Noten. Αλλά και αρκετά Zara.) Αλλά μετά, καθώς ετοιμάζεται να φύγει, τα μάτια της αρχίζουν να λάμπουν, και έπειτα από λίγο οι φωτογραφίες της φιγουράρουν στη σελίδα του Facebook της Κούπερ Κλέμοου και στο Twitter και παντού: Η Ντιμίτερ με μια τέλεια μαύρη μπλούζα (πιθανότατα Helmut Lang· κι αυτός της αρέσει), να κρατάει ένα ποτήρι κρασί και να μοιράζει αστραφτερά χαμόγελα μαζί με διάφορους διάσημους απ' τον χώρο του ντιζαίν και να είναι γενικώς τέλεια.

Το θέμα έχει ως εξής: Δε ζηλεύω. Όχι ακριβώς. Δε θέλω να είμαι η Ντιμίτερ. Δε θέλω τα πράγματά της. Θέλω να πω, είμαι μόλις είκοσι έξι· τι θα το έκανα το Volvo SUV;

Αλλά όταν την κοιτάζω, νιώθω αυτό το τσίμπημα από... δεν ξέρω κι εγώ από ποιο συναίσθημα, και σκέφτομαι: Θα μπορούσα να είμαι εγώ αυτή; Θα μπορούσα ποτέ να είμαι εγώ; Όταν κάποια μέρα καταξιωθώ κι εγώ, θα μπορούσα να έχω τη ζωή της Ντιμίτερ; Δεν είναι μόνο τα υλικά αποκτήματα αλλά η αυτοπεποίθηση, το στιλ, η φινέτσα, οι διασυνδέσεις. Και είκοσι χρόνια να χρειάζονταν δε θα μ' ένοιαζε – για την ακρίβεια, θα ήμουν

εκστατική! Αν μου έλεγες: Άκου, αν δουλέψεις σκληρά, σε είκοσι χρόνια από τώρα θα έχεις αυτή τη ζωή, θα έβαζα κάτω το κεφάλι και θα έπεφτα με τα μούτρα στη δουλειά.

Όμως είναι αδύνατον. Αυτό δεν μπορεί να γίνει ποτέ. Ο κόσμος μιλάει για «κλίμακες ιεραρχίας» και «δομές σταδιοδρομίας» και «ανέλιξη σε ανώτερες βαθμίδες», αλλά δε βλέπω καμία σκάλα να με οδηγεί στη ζωή της Ντιμίτερ, όσο σκληρά και να δουλέψω.

Δύο εκατομμύρια λίρες για ένα σπίτι;

Δύο εκατομμύρια;

Το είχα υπολογίσει μια φορά. Αν υποθέσουμε ότι μου δάνειζε ένα τέτοιο ποσό η τράπεζα –που αποκλείεται–, με τον σημερινό μου μισθό θα χρειάζονταν 193,4 χρόνια για ν' αποπληρώσω το δάνειο (και φυσικά να ζήσω τόσο). Όταν εμφανίστηκε αυτό το νούμερο στην αριθμομηχανή μου, έβαλα τα γέλια με μια ελαφρά δόση υστερίας. Ο κόσμος μιλάει για το χάσμα γενεών. Το βάραθρο γενεών, πες καλύτερα. Το Γκραν Κάνυον των Γενεών. Δεν υπάρχει σκάλα στον κόσμο που να ξεκινά από κει όπου βρίσκομαι εγώ στη ζωή και να φτάνει εκεί όπου βρίσκεται η Ντιμίτερ, χωρίς δηλαδή να συμβεί κάτι συγκλονιστικό, όπως ένα ΛΟΤΤΟ, ή πλούσιοι γονείς, ή κάποια μεγαλοφυής διαδικτυακή ιδέα που θα μ' έκανε πλούσια. (Μη νομίζετε ότι δεν προσπαθώ. Περνάω κάθε βράδυ προσπαθώντας να εφεύρω ένα καινούργιο είδος σουτιέν, ή καραμέλες με λίγες θεομίδες. Αλλά τζίφος.)

Τέλος πάντων. Δεν μπορώ να στοχεύσω στη ζωή της Ντιμίτερ, όχι ακριβώς. Μπορώ όμως να στοχεύσω σ' ένα μέρος αυτής. Στα κομμάτια που είναι επιτεύξιμα. Μπορώ να την παρακολουθώ, να τη μελετώ. Μπορώ να μάθω πώς να γίνω σαν αυτήν.

Και επίσης, πολύ σημαντικό, μπορώ να μάθω πώς να μη γίνω σαν αυτήν. Γιατί, δε σας το είπα; Είναι εφιάλτης. Είναι τέλεια και είναι εφιάλτης. Και τα δυο μαζί.

Μόλις έχω ανάψει τον υπολογιστή μου όταν η Ντιμίτερ καταφθάνει αγέρωχη στον ανοιχτό χώρο του γραφείου μας, κρατώντας τον λάτε της με γάλα σόγιας. «Παιδιά», λέει. «Παιδιά, ακούστε».

Αυτή είναι ακόμη μια αγαπημένη λέξη της Ντιμίτερ, το «παιδιά». Μπαίνει στον χώρο μας και λέει «παιδιά» μ' αυτή τη φωνή δασκάλου σχολής θεάτρου, και όλοι πρέπει να σταματήσουμε αυτό που κάνουμε, σαν να πρόκειται να γίνει κάποια σημαντική ανακοίνωση. Ενώ στην πραγματικότητα αυτό που θέλει είναι κάτι πολύ συγκεκριμένο που μόνο ένα άτομο γνωρίζει, αλλά καθότι μετά βίας θυμάται τι κάνει ποιος, ή ακόμη και πώς μας λένε, αναγκάζεται να ρωτάει τους πάντες.

Εντάξει, υπερβάλλω λίγο. Αλλά όχι πολύ. Δεν έχω γνωρίσει άλλον άνθρωπο που να είναι τόσο φορικός στο να θυμάται ονόματα όσο η Ντιμίτερ. Η Φλόρα μού είχε πει κάποτε ότι η Ντιμίτερ έχει πραγματικό πρόβλημα οπτικής μνήμης, κάτι με την αναγνώριση φυσιογνωμιών, αλλά δεν το παραδέχεται, γιατί θεωρεί ότι δεν επηρεάζει την ικανότητά της να κάνει τη δουλειά της.

Ε, λοιπόν, έκτακτη είδηση: την επηρεάζει.

Και δεύτερη έκτακτη είδηση: τι σχέση έχει η αναγνώριση φυσιογνωμιών με το να θυμάσαι σωστά ένα όνομα; Δουλεύω εδώ επτά μήνες, και σας ορκίζομαι ότι ακόμη δεν είναι σίγουρη αν με λένε Καθ ή Κατ.

Με λένε Κατ, λοιπόν. Κατ απ' το Κάθριν. Γιατί... εντάξει. Είναι κουλ υποκοριστικό. Είναι μικρό και κάνει εντύπωση. Είναι μοντέρνο. Είναι λονδρέζικο. Είμαι εγώ. Κατ. Κατ Μπρένερ.

Γεια, είμαι η Κατ.

Γεια, είμαι η Κάθριν, αλλά με φωνάζουν Κατ.

ΟΚ, ολόκληρη η αλήθεια: δεν είμαι εντελώς εγώ. Όχι ακόμη. Εν μέρει είμαι ακόμη Κέιτι. Με αποκαλώ «Κατ» από τότε που ξεκίνησα αυτή τη δουλειά, αλλά για κάποιο λόγο δεν έχει πιάσει εντελώς. Καμιά φορά δεν αντιδρώ όσο γρήγορα θα έπρεπε όταν κάποιος φωνάζει «Κατ». Διστάζω προτού γράψω το όνομά μου, και μια φορική φορά αναγκάστηκα να σβήσω το «Κέιτ»

που είχα αρχίσει να γράφω σε μια απ' αυτές τις τεράστιες κάρτες γενεθλίων. Ευτυχώς δεν το είδε κανείς. Είναι δυνατόν να μην ξέρεις να γράφεις το *όνομά σου*;

Όμως είμαι αποφασισμένη να γίνω Κατ. Θα *γίνω* Κατ. Είναι το ολοκαίνουργιο λονδρέζικο όνομά μου. Έχω κάνει τρεις δουλειές στη ζωή μου (εντάξει, οι δύο ήταν πρακτική), και σε κάθε καινούργιο βήμα έχω επανεφεύρει τον εαυτό μου λίγο περισσότερο. Η αλλαγή από Κέιτι σε Κατ είναι απλώς το πιο πρόσφατο στάδιο.

Το Κέιτι είναι συνώνυμο του τόπου μου. Είναι συνώνυμο του Σόμερσετ. Είναι συνώνυμο μ' ένα ροδομάγουλο, κατσαρομάλλικο επαρχιωτοκόριτσο με τζιν και γαλότσες κι ένα φλις, που ήρθε δώρο με την παραγγελία τροφής για τα πρόβατα. Ένα κορίτσι του οποίου ολόκληρη η κοινωνική ζωή είναι η τοπική παμπ ή άντε και το Ρίτζι στο Γουόρετον. Ένα κορίτσι που έχω αφήσει πίσω μου.

Από τότε που θυμάμαι, ήθελα να φύγω απ' το Σόμερσετ. Ήθελα το Λονδίνο. Στον τοίχο του δωματίου μου δεν είχα ποτέ αφίσες με αγορίστικα συγκροτήματα· είχα τον χάρτη του μετρό του Λονδίνου. Και αφίσες με το Μάτι του Λονδίνου και το Γκέρκιν.

Η πρώτη πρακτική που κατάφερα να εξασφαλίσω ήταν στο Μπέρμιγχαμ, που είναι κι αυτό μεγάλη πόλη. Έχει τα μαγαζιά, τα φώτα, τη φασαρία... αλλά δεν είναι *Λονδίνο*. Δεν έχει τη *λονδινίλα* που κάνει την καρδιά μου να σκιστάει. Αυτόν τον ορίζοντα. Την ιστορία. Να περνάς απ' το Μπιγκ Μπεν και να το ακούς να χτυπάει, από κοντά. Να στέκεσαι στους ίδιους σταθμούς μετρό που έχεις δει σ' ένα εκατομμύριο ταινίες για τον Βομβαρδισμό της Αγγλίας. Να νιώθεις πως βρισकेσαι σε μια απ' τις καλύτερες πόλεις του κόσμου, αναμφίβολα, χωρίς δεύτερη κουβέντα. Το να ζεις στο Λονδίνο είναι σαν να ζεις σε σκηνικό ταινίας, από τα ντικενσιανά σοκάκια και τους γυαλιστερούς ουρανοξύστες μέχρι τις πλατείες με τους μυστικούς κήπους. Μπορείς να είσαι όποιος θέλεις.

Δεν υπάρχουν πολλά πράγματα στη ζωή μου που θα έμπαιναν σε λίστα με τα δέκα καλύτερα οποιασδήποτε κατηγορίας. Η δουλειά μου δε φιγουράρει σε κανένα top 10, ούτε η γκαρνταρόμπα μου ούτε το διαμέρισμά μου. Όμως ζω σε μια πόλη που ανήκει στις δέκα καλύτερες. Το να ζεις στο Λονδίνο είναι κάτι που άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο θα ήθελαν να κάνουν, και τώρα είμαι εδώ. Κι αυτός είναι ο λόγος που δε μ' ενδιαφέρει αν η μετακίνησή μου προς τη δουλειά είναι το ίδιο το ταξίδι της κολλάσεως ή που το δωμάτιό μου είναι περίπου τριάντα τετραγωνικά εκατοστά. *Είμαι εδώ.*

Δεν μπορούσα να έρθω εδώ κατευθείαν. Η μοναδική προσφορά που είχα μετά το πανεπιστήμιο ήταν σε μια πολύ μικρή εταιρεία μάρκετινγκ στο Μπέρμιγχαμ. Οπότε μετακόμισα εκεί και αμέσως άρχισα να δημιουργώ μια καινούργια προσωπικότητα. Έκοψα φράντζα. Άρχισα να ισιώνω τα μαλλιά μου κάθε μέρα και να τα πιάνω ψηλά σε χαλαρό κότσο. Αγόρασα γυαλιά με μαύρο σκελετό και ψεύτικους φακούς. Έδειχνα διαφορετική. Ένιωθα διαφορετικά. Άρχισα μέχρι και να βάφομαι διαφορετικά, με πολύ τονισμένο μολύβι χειλιών κάθε μέρα και μαύρο αϊλάινερ με καμπυλωτό τελείωμα. (Μου πήρε ένα ολόκληρο Σαββατοκύριακο για να μάθω πώς να κάνω αυτό το καμπυλωτό τελείωμα με το αϊλάινερ. Πρόκειται για πραγματική δεξιότητα, σαν την τριγωνομετρία, ένα πράγμα, συνεπώς αυτό που αναρωτιέμαι είναι γιατί δεν το διδάσκουν στο σχολείο; Αν κυβερνούσα τη χώρα, θα υπήρχαν μαθήματα για πράγματα που θα χρησιμοποιούσες σε όλη σου τη ζωή, όπως: πώς να εφαρμόξεις το αϊλάινερ, πώς να συμπληρώνεις τη φορολογική σου δήλωση, τι να κάνεις όταν βουλώνει η λεκάνη σου κι ο μπαμπάς σου δεν απαντάει στο τηλέφωνο, και από στιγμή σε στιγμή καταφθάνουν οι καλεσμένοι σου στο πάρτι.)

Στο Μπέρμιγχαμ ήταν που αποφάσισα να εξαλείψω την προσφορά του τόπου μου. Ήμουν στην τουαλέτα, και δεν ενοχλούσα κανέναν, και κάποια στιγμή ακούω δυο κοπέλες να με κοροϊ-

δεύουν. *Αγρουότισσα Κέιτι* με αποκαλούσαν. Και ναι, έπαθα σοκ, και ναι, έτσουξε. Θα μπορούσα να ορμήσω έξω απ' την τουαλέτα και να φωνάξω: *Δε νομίζω ότι η δική σας προφορά του Μπέρμιγχαμ είναι καλύτερη!*

Αλλά δεν το έκανα. Κάθισα εκεί μέσα και σκέφτηκα πολύ. Ήταν ένα γερό χαστούκι. Μέχρι να ξεκινήσω τη δεύτερη πρακτική μου –στο ανατολικό Λονδίνο αυτή τη φορά– ήμουν ένας διαφορετικός άνθρωπος. Είχα βάλει μυαλό. Δεν έμοιαζα ούτε ακουγόμεν σαν την Κέιτι Μπρένερ απ' το Άνστερς Φαρμ.

Και τώρα είμαι εντελώς η Κατ Μπρένερ απ' το Λονδίνο. Η Κατ Μπρένερ που δουλεύει σ' ένα σούπερ γραφείο με τοίχους από παλαιωμένο τούβλο και λευκά γυαλιστερά γραφεία και μοντέρνες καρέκλες κι έναν καλόγερο σε σχήμα γυμνού άντρα. (Όλοι παθαίνουν σοκ την πρώτη φορά που έρχονται στο γραφείο και το αντικρίζουν.)

Θέλω να πω, *είμαι* η Κατ. Θα γίνω. Απλώς πρέπει να κόψω αυτό που μου ξεφεύγει το λάθος όνομα όταν πάω να υπογράψω.

«Παιδιά», λέει η Ντιμίτερ για τρίτη φορά, και το γραφείο βουβαίνεται. Είμαστε δέκα άτομα εδώ μέσα, όλοι με διαφορετικούς τίτλους εργασίας και περιγραφές καθηκόντων. Στον πάνω όροφο υπάρχει μια ομάδα διοργάνωσης εκδηλώσεων, και μια ομάδα digital, και το τμήμα σχεδιασμού. Υπάρχει και μια άλλη ομάδα δημιουργικού που λέγεται «ομάδα οράματος», η οποία δουλεύει απευθείας με τον Έιντριαν, τον διευθύνοντα σύμβουλο. Κι έπειτα είναι κι άλλα γραφεία για τη διαχείριση και χρηματοδότηση ταλέντων, ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Αλλά αυτός ο όροφος είναι ο κόσμος μου, κι εγώ βρίσκομαι στον πάτο του σωρού. Βγάζω μακράν τα λιγότερα και το γραφείο μου είναι το μικρότερο, αλλά από κάπου πρέπει να ξεκινήσεις. Είναι η πρώτη μου αμειβόμενη δουλειά και κάθε μέρα ευχαριστώ τα τυχερά μου αστέρια γι' αυτό. Και, βέβαια, η δουλειά μου είναι ενδιαφέρουσα. Από μια άποψη.

Κατά κάποιο τρόπο.

Θέλω να πω, εξαρτάται απ' το πώς ορίζεις το «ενδιαφέρον-
σα». Αυτό το διάστημα δουλεύω πάνω σ' αυτό το πραγματικά
συναρπαστικό πρότζεκτ για το λανσάρισμα μιας μηχανής που
κάνει μόνη της αφρό «στιλ καπουτσίνο» από την Κόφιγουαϊτ.
Είμαι στο κομμάτι της έρευνας. Κι αυτό που *πραγματικά* σημαί-
νει, όσον αφορά στο τι κάνω κάθε μέρα, είναι...

Λοιπόν. Το θέμα έχει ως εξής. Πρέπει να είμαστε ρεαλιστές.
Δεν μπορείς να πας κατευθείαν στο διασκεδαστικό, χλιδάτο κομ-
μάτι. Ο μπαμπάς δε λέει να το καταλάβει αυτό. Συνέχεια ρω-
τάει: Εσύ σκέφτεσαι όλες τις ιδέες; Ή: Έχεις γνωρίσει πολλούς
σημαντικούς ανθρώπους; Ή: Γευματίζεις σε μοδάτα εστιατόρια
κάθε μέρα; Πράγμα που είναι γελοίο.

Και ναι, πιθανότατα να είμαι αμυντική, αλλά δεν καταλα-
βαίνει, και *πραγματικά* δε βοηθάει καθόλου όταν αρχίζει να
μορφάζει και να κουνάει το κεφάλι του και να λέει: «Και είσαι
πραγματικά ευτυχισμένη στο Βασίλειο του Κανσαερίου, Κέι-
τι αγάπη μου;». *Είμαι* ευτυχισμένη. Αλλά αυτό δε σημαίνει ότι
δεν είναι δύσκολο. Ο μπαμπάς δεν ξέρει τίποτε από δουλειές, ή
για το Λονδίνο, ή για την οικονομία, ή, ξέρω κι εγώ, για την τι-
μή ενός ποτηριού κρασί σ' ένα μπαρ του Λονδίνου. Δεν του έχω
καν πει πόσο ενοίκιο πληρώνω ακριβώς, γιατί ξέρω τι θα έλε-
γε· θα έλεγε...

Ω Θεέ μου. Βαθιά εισπνοή. Συγγνώμη. Δεν ήθελα να παρα-
συρθώ σ' αυτό το ξεκάρφωτο παραλήρημα για τον μπαμπά μου.
Τα πράγματα μεταξύ μας δεν είναι και τόσο καταπληκτικά από
τότε που έφυγα απ' το σπίτι μετά το πανεπιστήμιο. Δεν καταλα-
βαίνει γιατί μετακόμισα εδώ, και δεν πρόκειται να καταλάβει
ποτέ. Και μπορώ να κάθομαι να του εξηγώ για ώρες, αλλά αν
δεν μπορείς να *νώσεις* το Λονδίνο, το μόνο που βλέπεις είναι
κίνηση και καυσαέριο, και έξοδα, και το ότι η κόρη σου επέλε-
ξε να μετακομίσει πάνω από 160 χιλιόμετρα μακριά.

Είχα την εξής επιλογή: ν' ακολουθήσω την καρδιά μου ή να
μη ραγίσω τη δική του. Νομίζω στο τέλος ράγισα και τις δυο καρ-

διές από λίγο. Πράγμα που ο υπόλοιπος κόσμος δεν καταλαβαίνει, γιατί θεωρούν φυσιολογικό να φεύγεις απ' το σπίτι. Αλλά ο υπόλοιπος κόσμος δεν είναι ο μπαμπάς μου κι εγώ, που ζούσαμε μαζί, μόνο οι δυο μας, όλα αυτά τα χρόνια.

Τέλος πάντων. Ας επιστρέψουμε στη δουλειά μου. Τα άτομα που είναι στην ίδια βαθμίδα μ' εμένα δε συναντούν τους πελάτες – η Ντιμίτερ το κάνει αυτό. Και η Ρόζα. Αυτές πηγαίνουν στα γεύματα και επιστρέφουν με αναποκοκκινισμένα μάγουλα και δωρεάν δείγματα και ενθουσιασμό. Μετά ετοιμάζουν πρόταση, όπου συνήθως συμμετέχουν ο Μαρκ και η Λιζ, και κάποιος απ' την ομάδα του digital, και καμιά φορά κι ο Έιντριαν. Ο Έιντριαν δεν είναι μόνο διευθύνων σύμβουλος αλλά και συνιδρυτής της Κούπερ Κλέμου, και το γραφείο του είναι στον κάτω όροφο. (Υπήρχε ακόμη ένας συνιδρυτής, ο Μαξ, αλλά συνταξιοδοτήθηκε πρόωρα και πήγε στη νότια Γαλλία.)

Ο Έιντριαν είναι υπέροχος τύπος. Είναι γύρω στα πενήντα κι έχει πλούσια κυματιστά μαλλιά στο γκρίζο του μαντεμιού, και φοράει πολλά τζιν πουκάμισα, και δείχνει να έχει ξεπηδήσει απ' τη δεκαετία του '70. Που υποθέτω, κατά κάποιο τρόπο, ισχύει. Επίσης, είναι κανονικά διάσημος. Του τύπου, υπάρχει μια προθήκη με φωτογραφίες αποφοίτων έξω απ' το Κινγκ'ς Κόλετζ του Λονδίνου, στο Στραντ, και η φωτογραφία του Έιντριαν είναι ανάμεσα σ' αυτές.

Τέλος πάντων, αυτοί είναι όλοι οι βασικοί παίχτες. Αλλά εγώ δεν είμαι σ' αυτή τη βαθμίδα. Καμία σχέση. Όπως είπα, ασχολούμαι με το κομμάτι της έρευνας, πράγμα που σημαίνει ότι αυτό που *ουσιαστικά* κάνω αυτή την εβδομάδα είναι...

Και, προτού το πω, να εξηγήσω ότι δεν *ακούγεται* και πολύ χλιδάτο, εντάξει; Αλλά δεν είναι και τόσο χάλια όσο ακούγεται. Καταχωρίζω δεδομένα. Πιο συγκεκριμένα, τα αποτελέσματα αυτής της μεγάλης έρευνας πελατών που κάναμε για λογαριασμό της Κόφιγουαϊτ για τον καφέ, τις ατομικές μερίδες γάλακτος, τον καπουτσίνο, και, τέλος πάντων, όλα αυτά. Δύο χιλιάδες χειρό-

γραφα ερωτηματολόγια, οκτώ σελίδες το καθένα. Μα πραγματικά. Χαρτί; Κανένας δε φτιάχνει έντυπα ερωτηματολόγια πια. Όμως η Ντιμίτερ ήθελε να ακολουθήσει τον «πατροπαράδοτο τρόπο» γιατί διάβασε κάποια έρευνα που έλεγε ότι οι άνθρωποι είναι κατά είκοσι πέντε τοις εκατό πιο ειλικρινείς όταν γράφουν με στυλό απ' ό,τι στο Διαδίκτυο. Ή κάτι τέτοιο.

Να 'μαστε λοιπόν. Ή μάλλον, να με, με πέντε γεμάτες κούτες με ερωτηματολόγια που απομένουν να καταχωριστούν.

Μπορεί να γίνεται λίγο βαρετό, γιατί είναι οι ίδιες και οι ίδιες ερωτήσεις, και οι συμμετέχοντες έχουν γράψει βιαστικά τις απαντήσεις τους με Bic, και δεν είναι πάντα ευδιάκριτα αυτά που γράφουν. Αλλά στα θετικά είναι ότι αυτή η έρευνα θα διαμορφώσει ολόκληρο το πρότζεκτ! Η Φλόρα ήταν στο «Θεέ μου, καημενούλα Κατ, τι τρομερός εφιάλτης!» – αλλά στην πραγματικότητα είναι συναρπαστικό.

Τέλος πάντων. Θέλω να πω, πρέπει να το *κάνεις* συναρπαστικό. Κατάφερα να μαντεύω την κατηγορία εισοδήματος των συμμετεχόντων με βάση αυτό που απάντησαν στην ερώτηση σχετικά με την *πυκνότητα του αφρώγαλου*. Και ξέρετε κάτι; Συνήθως έχω δίκιο. Είναι σαν να διαβάζεις το μυαλό του άλλου. Όσο περισσότερο καταχωρίζω αυτές τις απαντήσεις τόσο περισσότερα μαθαίνω για τους καταναλωτές· ή τουλάχιστον έτσι ελπίζω...

«Παιδιά. Τι στο διάολο συμβαίνει με την Τρέκμπιξ;»

Η φωνή της Ντιμίτερ εισβάλλει ξανά στις σκέψεις μου. Στέκεται πάνω στα μυτερά τακούνια της, περνώντας το χέρι μέσα απ' τα μαλλιά της, μ' αυτή την ανυπόμονη, απελπισμένη έκφραση *τι-γίνεται-στον-κόσμο που παίρνει*.

«Έγραφα κάποιες σημειώσεις πάνω σ' αυτό». Ψάχνει στο κινητό της, αγνοώντας μας όλους για ακόμη μια φορά. «Είμαι σίγουρη ότι το έκανα».

«Δεν έχω δει καμιά σημείωση», λέει η Σάρα πίσω απ' το γραφείο της, με την όπως πάντα χαμηλή, διακριτική φωνή της. Η Αγία Σάρα, όπως την αποκαλεί η Φλόρα. Η Σάρα είναι η βοηθός της

Ντιμίτερ. Έχει πλούσια κόκκινα μαλλιά που τα πιάνει αλογοουρά, και πολύ λευκά, όμορφα δόντια. Είναι αυτή που φτιάχνει μόνη της τα ρούχα της: υπέροχα ρετρό σύνολα, σtil δεκαετίας του '50 με κλος φούστες. Και δεν έχω ιδέα πώς δεν έχει αποτρελαθεί ακόμη.

Η Ντιμίτερ πρέπει να είναι ο πιο αφηρημένος άνθρωπος στον κόσμο. Κάθε μέρα, απ' ό,τι φαίνεται, χάνει κάποιο έγγραφο ή κάνει λάθος στην ώρα κάποιου ραντεβού. Η Σάρα είναι πάντα πολύ υπομονετική και ευγενική με την Ντιμίτερ, αλλά διακρίνεις την απόγνωση στο στόμα της. Σφίγγεται ολόκληρο και η μία γωνία εξαφανίζεται μέσα στο μάγουλό της. Προφανώς είναι εξπέρ στην αποστολή μείλ από τον λογαριασμό της Ντιμίτερ, ως Ντιμίτερ, σώζοντας την κατάσταση, ζητώντας συγγνώμη και γενικώς μαζεύοντας τα αμάξευτα.

Ξέρω ότι είναι σημαντική η δουλειά που κάνει η Ντιμίτερ. Επίσης έχει να σκεφτεί και την οικογένειά της, και τις δραστηριότητες του σχολείου ή οτιδήποτε άλλο. Αλλά πώς μπορεί να είναι τόσο χύμα;

«Ωραία. Το βρήκα. Γιατί ήταν στον προσωπικό μου φάκελο;» Η Ντιμίτερ σηκώνει το βλέμμα της απ' το τηλέφωνο κοιτάζοντας πέρα δώθε μ' αυτό το σασιτισμένο ύφος που παίρνει μερικές φορές, λες και ο κόσμος ολόκληρος τη σαστίζει.

«Χρειάζεται να το σώξεις στο...» Η Σάρα προσπαθεί να πάρει το τηλέφωνο της Ντιμίτερ, αλλά αυτή της το αρπάζει.

«Ξέρω να χρησιμοποιώ το τηλέφωνό μου. Δεν είναι αυτό το θέμα. Το θέμα είναι...» Σταματάει απότομα, και όλοι περιμένουμε χωρίς ανάσα. Αυτό είναι ένα άλλο συνήθειο της Ντιμίτερ: ξεκινάει μια πρόταση που πραγματικά σου έχει αιχμαλωτίσει την προσοχή και μετά την κόβει στη μέση, λες και έμεινε από μπαταρία. Ρίχνω μια ματιά στη Φλόρα και αυτή σηκώνει το βλέμμα της προς το ταβάνι.

«Ναι. Ναι», ξαναρχίζει η Ντιμίτερ. «Τι συμβαίνει με την Τρέκμπιξ; Γιατί θεωρούσα πως η Λιζ θ' απαντούσε στο μείλ τους, αλλά έλαβα ένα άλλο μείλ απ' τον Ρομπ Κίνκνιεντ ο οποίος ρω-

τούσε γιατί δεν είχε κανένα νέο. Λοιπόν;» Στρέφεται απότομα προς τη Λιζ, επιτέλους εστιάζοντας στο άτομο όπου έπρεπε να είχε εστιάσει εξ αρχής, επιτέλους ζωντανεύοντας. «Λιζ; Πού είσαι; Μου υποσχέθηκες ένα προσχέδιο ως σήμερα το πρωί». Χτυπάει με το νύχι την οθόνη του κινητού της. «Είναι στις σημειώσεις μου από τη συνάντηση της περασμένης Δευτέρας. *Η Λιζ να συντάξει προσχέδιο*. Πρώτος κανόνας φροντίδας του πελάτη, Λιζ;»

Κράτα το χέρι του πελάτη, λέω από μέσα μου, αλλά όχι και δυνατά. Δεν είμαι τόσο σπασικλάκι.

«Κράτα το χέρι του πελάτη», διακηρύσσει η Ντιμίτερ. «Κράτα το *συνέχεια*. Κάν' τον να νιώθει ασφαλής σε κάθε στάδιο της διαδικασίας. *Τότε* θα έχεις έναν χαρούμενο πελάτη. Δεν κρατάς το χέρι του Ρομπ Κίνκεϊντ, Λιζ. Το χέρι του κρέμεται και δε χαίρεται πολύ μ' αυτό».

Η Λιζ γίνεται κατακόκκινη. «Ακόμη το δουλεύω».

«Ακόμη;»

«Είναι πολλά πράγματα που πρέπει να προστεθούν».

«Ωραία, δούλευε πιο γρήγορα τότε», λέει η Ντιμίτερ αγριοκοιτάζοντάς την. «Και στείλ' το μου για έγκριση πρώτα. Μην το στείλεις έτσι στον Ρομπ. Ως το μεσημεριανό διάλειμμα, ΟΚ;»

«ΟΚ», ψελλίζει η Λιζ, και δείχνει να τα 'χει πάρει. Δε συνηθίζει να κάνει στραβοπατήματα η Λιζ. Είναι πρότζεκτ μανάτζερ κι έχει πολύ τακτοποιημένο γραφείο και ίσια ξανθά μαλλιά, τα οποία λούζει κάθε μέρα μ' ένα σαμπουάν με άρωμα μήλου. Τρώει και πολλά μήλα. Βασικά ποτέ δεν είχα κάνει τη σύνδεση αυτών των δύο. Παράξενο.

«Πού είναι το μείλ του Ρομπ Κίνκεϊντ;» Η Ντιμίτερ σκρολάρει την οθόνη με διερευνητικό βλέμμα. «Έχει εξαφανιστεί απ' τον φάκελο αλληλογραφίας».

«Μήπως το έσβησες κατά λάθος;» λέει υπομονετικά η Σάρα. «Θα σ' το ξαναπροωθήσω».

Αυτό είναι το άλλο που σπάει τα νεύρα της Σάρα: η Ντιμίτερ σβήνει μονίμως τα μείλ της από απροσεξία και μετά τα χρειάζ-

ζεται επειγόντως και παθαίνει αμόκ. Η Σάρα περνάει τη μισή ζωή της προωθώντας μέιλ στην Ντιμίτερ, και δόξα τω Θεώ που μία απ' τις δύο έχει αποτελεσματικό σύστημα αρχειοθέτησης.

«Ορίστε». Η Σάρα πατάει γρήγορα ένα κουμπί. «Σου προώθησα το μέιλ του Ρομπ. Για την ακρίβεια, σου προώθησα όλα του τα μέιλ, για κάθε ενδεχόμενο».

«Σ' ευχαριστώ, Σάρα». Η Ντιμίτερ καταλαγιάζει. «Δεν ξέρω πού πήγε αυτό το μέιλ...» Συνεχίζει να κοιτάζει το τηλέφωνό της, αλλά η Σάρα δε φαίνεται να ενδιαφέρεται.

«Λοιπόν, Ντιμίτερ, φεύγω τώρα. Πάω στην εκπαίδευση πρώτων βοηθειών», λέει, παίρνοντας την τσάντα της. «Σ' το είπα, έτσι; Επειδή είμαι η υπεύθυνη πρώτων βοηθειών».

«Ναι, ναι». Η Ντιμίτερ δείχνει ξαφνιασμένη, κι είναι προφανές ότι το είχε ξεχάσει εντελώς. «Τέλεια! Μπράβο σου. Λοιπόν, Σάρα, προτού φύγεις, για να συνεννοηθούμε μισό λεπτό...» Ψάχνει στο τηλέφωνό της. «Απόψε είναι τα Βραβεία Λονδρεζικης Γαστρονομίας... Πρέπει να πάω κομμωτήριο το απόγευμα...»

«Δεν μπορείς», τη διακόπτει η Σάρα. «Όλο το απόγευμα είναι κλεισμένο».

«Τι;» Η Ντιμίτερ σηκώνει το βλέμμα της απ' το τηλέφωνο. «Μα έχω κλείσει ραντεβού στο κομμωτήριο».

«Αύριο».

«Αύριο;» Η Ντιμίτερ ακούγεται έντρομη και τα μάτια της πηγαινούν πέρα δώθε ξανά. «Όχι. Έκλεισα για Δευτέρα».

«Κοίταξε το ημερολόγιό σου». Η Σάρα φαίνεται πως μόλις και μετά βίας ελέγχει την υπομονή της. «Ήταν για Τρίτη, Ντιμίτερ, πάντα Τρίτη είναι».

«Μα πρέπει να κάνω ρίζα, επειγόντως. Μπορώ να αναβάλω κανένα απ' τα απογευματινά ραντεβού;»

«Είναι αυτοί οι τύποι με την πολέντα. Και μετά είναι η ομάδα απ' την Γκριν Τιν».

«Γαμώτο». Το πρόσωπο της Ντιμίτερ συσπάται απ' την αγωνία.

«Κι έχεις τηλεφωνική σύσκεψη σε δεκαπέντε λεπτά. Μπορώ να φύγω;» λέει η Σάρα με ύφος οσιομάρτυρα.

«Ναι. Ναι. Πήγαινε». Η Ντιμίτερ κουνάει αφηρημένα το χέρι της. «Σ' ευχαριστώ, Σάρα». Επιστρέφει στο γραφείο της με τους γυάλινους τοίχους, ξεφυσώντας απότομα. «Γαμώτο, γαμώτο. Α». Ξαναεμφανίζεται. «Ρόζα. Το λογότυπο της Σένσικο; Να το δοκιμάσουμε με μεγαλύτερη γραμματοσειρά. Μου ήρθε καθώς ερχόμουν εδώ. Και δοκίμασε το κυκλικό λογότυπο σε ακουαμαρίν. Μπορείς να μιλήσεις στον Μαρκ; Πού είναι ο Μαρκ;» Ρίχνει μια εκνευρισμένη ματιά προς το γραφείο του.

«Δουλεύει απ' το σπίτι σήμερα», λέει ο Τζον, ένας βοηθός απ' το δημιουργικό.

«Α», λέει η Ντιμίτερ κάπως δύσπιστα. «ΟΚ».

Η Ντιμίτερ δεν πιστεύει ιδιαίτερα στη δουλειά απ' το σπίτι. Λέει ότι χάνεται η ροή με ανθρώπους που εξαφανίζονται όλη την ώρα. Αλλά ο Μαρκ το είχε διαπραγματευτεί στο συμβόλαιό του προτού έρθει η Ντιμίτερ, οπότε τώρα αυτή δεν μπορεί να κάνει τίποτα.

«Μην ανησυχείς, θα του το πω», λέει η Ρόζα, γράφοντας μακροχρόνιο στο σημειωματάριό της. «Γραμματοσειρά, ακουαμαρίν».

«Τέλεια. Α, και, Ρόζα». Βγάζει ξανά το κεφάλι της απ' την πόρτα. «Θέλω να μιλήσουμε για το θέμα της εκπαίδευσης Πάιθον. Όλοι σ' αυτό το γραφείο πρέπει να ξέρουν προγραμματισμό».

«Τι;»

«Προγραμματισμό!» λέει ανυπόμονα η Ντιμίτερ. «Διάβασα ένα άρθρο γι' αυτό στη *Huffington Post*. Βάλ' το στην ατζέντα για το επόμενο μίνιγγκ».

«ΟΚ». Η Ρόζα δείχνει σασιτισμένη. «Προγραμματισμός. Ωραία».

Μόλις η Ντιμίτερ κλείνει την πόρτα, όλοι ξεφυσάνε. Αυτή είναι η Ντιμίτερ. Εντελώς ό,τι να 'ναι. Το να προσπαθείς να την παρακολουθείς είναι εξαντλητικό. Η Ρόζα πληκτρολογεί με μανία στο κινητό της και ξέρω ότι στέλνει κάποιο κακιασμένο μή-

νυμα στη Λιζ για την Ντιμίτερ. Και φυσικά, έπειτα από λίγο το κινητό της Λιζ κάνει ένα μπλιπ, και κουνάει με ένταση το κεφάλι της στη Ρόζα.

Δεν έχω καταλάβει απολύτως τα ντεσού αυτού του γραφείου – είναι σαν να προσπαθείς να παρακολουθήσεις μια σαπουνόπερα στα μέσα της σεζόν. Αλλά αυτό που ξέρω είναι ότι η Ρόζα είχε κάνει αίτηση για τη θέση της Ντιμίτερ και δεν την πήρε. Ξέρω επίσης ότι είχαν έναν τρομερό καβγά λίγο προτού έρθω. Η Ρόζα ήθελε να συμμετάσχει σ' ένα μεγάλο πρότζεκτ που ξεκίνησε με πρωτοβουλία του δημάρχου του Λονδίνου. Ήταν για το λανσάρισμα ενός καινούργιου αθλητικού γεγονότος στο Λονδίνο, και ο δήμαρχος δημιούργησε μια ομάδα στελεχωμένη από δημιουργικά γραφεία απ' όλο το Λονδίνο. Η *Evening Standard* την αποκάλυψε *εφαλτήριο ανάδειξης των καλύτερων και λαμπρότερων του Λονδίνου*. Αλλά η Ντιμίτερ δεν άφησε τη Ρόζα να το κάνει. Είπε ότι χρειαζόταν τη Ρόζα στην ομάδα της 24/7, που ήταν μπούρδες. Έκτοτε, η Ρόζα μισεί την Ντιμίτερ με πάθος.

Η θεωρία της Φλόρα είναι ότι η Ντιμίτερ είναι τόσο παρανοϊκή μην τυχόν και επισκιαστεί απ' τους νεαρότερους υπαλλήλους της που δε βοηθάει κανέναν. Αν ποτέ *προσπαθήσεις* έστω ν' ανεβείς ένα σκαλοπάτι, σου πατάει τα δάχτυλα με τις Μiu Μiu γόβες της. Προφανώς η Ρόζα θέλει απεγνωσμένα να φύγει απ' την Κούπερ Κλέμοου τώρα, αλλά δεν υπάρχουν και πολλές δουλειές εκεί έξω σ' αυτή την αγορά. Οπότε η καημένη η Ρόζα μένει κολλημένη εδώ, μ' ένα αφεντικό που μισεί, και απεχθάνεται κάθε στιγμή της δουλειάς της. Το βλέπεις στους καμπουριαστούς ώμους της και στο συνοφρωμένο μέτωπό της.

Και ο Μαρκ απεχθάνεται την Ντιμίτερ, και ξέρω κι αυτή την ιστορία. Υποτίθεται πως η Ντιμίτερ επιβλέπει την ομάδα ντιζάιν. *Επιβλέπει*, όχι τα κάνει όλα μόνη της. Αλλά δεν μπορεί να το ελέγξει. Το ντιζάιν είναι η αδυναμία της Ντιμίτερ – το ντιζάιν και ο σχεδιασμός συσκευασίας. Γνωρίζει τα ονόματα τόσων γραμματισειρών όσο δε φαντάζεσαι, και καμιά φορά διακόπτει

ένα μίτινγκ μόνο και μόνο για να δείξει σε όλους μας κάποιο σχέδιο συσκευασίας που πιστεύει πως θα έχει μεγάλη επιτυχία. Που, εντάξει, φανταστικά όλα αυτά. Αλλά είναι και πρόβλημα, γιατί μονίμως ανακατεύεται.

Πέρσι, λοιπόν, η Κούπερ Κλέμουσ έκανε το επαναλανσάρισμα μιας ενυδατικής με την ονομασία Drench, και η Ντιμίτερ είχε την ιδέα να κάνει τη συσκευασία αχνό πορτοκαλί με άσπρα γράμματα. Λοιπόν, έγινε τεράστια επιτυχία, και κερδίσαμε διάφορα βραβεία. Όλα καλά, με εξαίρεση τον Μαρκ, ο οποίος είναι επικεφαλής του ντιζάιν. Απ' ό,τι φαίνεται, είχε ήδη φτιάξει ένα εντελώς άλλο σχέδιο συσκευασίας. Αλλά η Ντιμίτερ σκέφτηκε την πορτοκαλιά ιδέα, έφτιαξε τη μακέτα μόνη της και την πλάσαρε σε μια συνάντηση με τους πελάτες. Και προφανώς ο Μαρκ ένιωσε εντελώς μειωμένος.

Το χειρότερο είναι ότι η Ντιμίτερ δεν πρόσεξε καν ότι ο Μαρκ τα 'χε πάρει. Δεν τα πιάνει αυτά τα πράγματα. Είναι συνέχεια στο κόλλα το, εξαιρετική ομάδα, συνεχίζουμε, πάμε γι' άλλο πρότζεκτ. Κι έπειτα έγινε τόσο τεράστια επιτυχία που δεν τον έπαιρνε τον Μαρκ να διαμαρτυρηθεί. Θέλω να πω, κατά κάποιο τρόπο, είναι τυχερός: πήρε ένα σωρό εύσημα γι' αυτόν τον επανασχεδιασμό. Μπορεί να το βάλει στο βιογραφικό του και όλα τα σχετικά. Αλλά και πάλι. Είναι πολύ δηκτικός κι έχει έναν τόσο σαρκαστικό τρόπο που μιλάει στην Ντιμίτερ που με κάνει να λουφάζω.

Το λυπηρό είναι ότι όλοι οι υπόλοιποι στο γραφείο ξέρουν πως ο Μαρκ είναι πραγματικά ταλαντούχος. Μιλάμε ότι μόλις κέρδισε το Βραβείο Ντιζάιν και Καινοτομίας. (Προφανώς είναι κάποιο βραβείο με μεγάλο κύρος.) Αλλά είναι λες και η Ντιμίτερ δε συνειδητοποιεί καν τι μεγάλο κεφάλι του ντιζάιν έχει στην ομάδα της.

Ούτε η Λιζ χαιρέται ιδιαίτερα εδώ, αλλά το υπομένει. Η Φλόρα, από την άλλη, γκρινιάζει συνέχεια για την Ντιμίτερ, αλλά το κάνει επειδή λατρεύει να γκρινιάζει. Για τους άλλους δεν είμαι σίγουρη.

Όσο για μένα, είμαι ακόμη η καινούργια. Είμαι μόλις επτά

μήνες εδώ και βάζω το κεφάλι κάτω και δεν τολμάω να πω και πολύ τη γνώμη μου. Ωστόσο έχω φιλοδοξίες, έχω ιδέες. Και το ντιζάιν μ' ενδιαφέρει πολύ, ιδιαίτερα η τυπογραφία. Για την ακρίβεια, γι' αυτό το θέμα είχαμε μιλήσει με την Ντιμίτερ στη συνέντευξή μου.

Όποτε έρχεται στο γραφείο κάποιος καινούργιο πρότζεκτ, ο εγκεφάλός μου παίρνει φωτιά. Στον ελεύθερο χρόνο μου, έχω φτιάξει τόσο πολλά σκόρπια δείγματα δουλειάς για προτάσεις σε διαγωνισμούς στο λάπτοπ μου. Λογότυπα, σχεδιαστικές ιδέες, αναλύσεις στρατηγικής... Συνέχεια τα στέλνω στην Ντιμίτερ, για να μου πει τη γνώμη της, και όλο υπόσχεται ότι θα τα κοιτάξει, όταν θα έχει μια στιγμή ελεύθερη.

Όλοι λένε ότι δεν πρέπει να ζαλίζουμε την Ντιμίτερ, γιατί τα παίρνει στο κρανίο. Οπότε περιμένω υπομονετικά, σαν τον σέρφερ που περιμένει το κύμα. Είμαι πολύ καλή στο σερφ, αν θέλετε να ξέρετε, και ξέρω ότι το κύμα θα έρθει. Όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή, θα τραβήξω την προσοχή της Ντιμίτερ. Θα δει τη δουλειά μου, θα γίνει το κλικ, και θ' αρχίσω να έχω τον έλεγχο της ζωής μου. Όχι να τσαλαβουτάω συνέχεια, όπως κάνω τώρα.

Πάνω που πάω να πάρω απ' τη στοίβα το πακέτο με την επόμενη έρευνα, μπαίνει στο γραφείο η Χάνα, μια απ' τις σχεδιάστριές μας. Επικρατεί γενική κατάπληξη και η Φλόρα γυρίζει προς εμένα με ανασηκωμένο το φρύδι. Η καημένη η Χάνα αναγκάστηκε να γυρίσει σπίτι την Παρασκευή. Δεν ήταν καθόλου καλά. Τα δύο τελευταία χρόνια είχε γύρω στις πέντε αποβολές, κι εξαιτίας αυτού έχει γίνει αρκετά ευάλωτη, και ενίοτε την πιάνουν κρίσεις πανικού. Μια τέτοια κρίση συνέβη και την Παρασκευή, οπότε η Ρόζα τής είπε να πάει σπίτι και να ξεκουραστεί. Η αλήθεια είναι ότι η Χάνα μάλλον είναι το πιο σκληρά εργαζόμενο άτομο στο γραφείο. Έχω δει μείλι απ' αυτή σταλμένα στις δύο το πρωί. Της αξίζει να χαλαρώσει λίγο.

«Χάνα!» αναφωνεί η Ρόζα. «Είσαι καλά; Με το μαλακό σήμερα».

«Καλά είμαι», λέει η Χάνα και βουλιάζει στην καρέκλα της, αποφεύγοντας τα βλέμματα όλων. «Καλά είμαι». Με τη μία ανοίγει ένα έγγραφο κι αρχίζει να δουλεύει, πίνοντας μικρές γουλιές από ένα μπουκάλι με φιλτραρισμένο νερό. (Η Κούπερ Κλέμοου λάνσαρε το προϊόν, οπότε έχουμε όλοι μας αυτά τα δωρεάν νέον μπουκάλια πάνω στα γραφεία μας.)

«Χάνα!» Η Ντιμίτερ εμφανίζεται στην πόρτα του γραφείου της. «Γύρισες. Μπράβο σου».

«Καλά είμαι», λέει η Χάνα γι' ακόμη μια φορά. Είναι προφανές ότι δε θέλει να το κάνει θέμα, αλλά η Ντιμίτερ έρχεται προς το γραφείο της.

«Έλα τώρα, μην ανησυχείς, Χάνα», λέει με τον βροντερό, επιτακτικό τόνο της. «Κανένας δε θεωρεί πως κάνεις μελοδραματισμούς ή τίποτα τέτοιο. Οπότε μη σε ανησυχεί καθόλου».

Κάνει στη Χάνα ένα φιλικό νεύμα, κι έπειτα επιστρέφει με αποφασιστικό βήμα στο γραφείο της και κλείνει την πόρτα. Οι υπόλοιποι έχουμε μείνει να κοιτάμε εμβρόντητοι, και η καημένη η Χάνα δείχνει εντελώς συντετριμμένη. Με το που η Ντιμίτερ γυρίζει στο γραφείο της, η Χάνα στρέφεται προς τη Ρόζα.

«Θεωρείτε όλοι πως γίνομαι μελοδραματική;» λέει ξεροκαταπίνοντας.

«Όχι!» αναφωνεί με τη μία η Ρόζα, κι ακούω τη Λιζ να μουρμούρει «Πανάθεμά σε, Ντιμίτερ».

«Άκου, Χάνα», συνεχίζει η Ρόζα, πλησιάζοντας στο γραφείο της Χάνα, γονατίζοντας και κοιτάζοντάς τη μες στα μάτια. «Μόλις Ντιμιτεριάστηκες».

«Ακριβώς», συμφωνεί η Λιζ. «Ντιμιτεριάστηκες».

«Συμβαίνει σε όλους μας. Είναι μια αναισθητη σκύλα και λέει ηλίθια πράγματα και απλώς δεν πρέπει ν' ακούς, κατάλαβες; Έκανες πολύ καλά που ήρθες σήμερα, και όλοι εκτιμάμε πραγματικά την προσπάθεια που έχεις κάνει. Έτσι δεν είναι;» Κοιτάζει γύρω της κι όλοι ξεσπάνε σε χειροκροτήματα, με αποτέλεσμα τα μάγουλα της Χάνα να κοκκινίσουν από ευχαρίστηση.

«Ποιος τη χέζει την Ντιμίτερ», καταλήγει εύγλωττα η Ρόζα, και επιστρέφει στο γραφείο της, εν μέσω νέου κύματος χειροκροτημάτων.

Με τη γωνία του ματιού μου βλέπω την Ντιμίτερ να κοιτάζει μέσα απ' τους γυάλινους τοίχους του γραφείου της σαν να αναρωπιέται τι συμβαίνει. Και σχεδόν τη λυπάμαι. Πραγματικά δεν έχει την παραμικρή ιδέα.

Όπου κι αν κοιτάξει η Κέιτι Μπρένερ, κάποιος άλλος ζει τη ζωή που πάντα ονειρευόταν. Ειδικά το αφεντικό της, η Ντιμίτερ Φάρλοου. Η Ντιμίτερ είναι ιδιοφυής, δημιουργική, ζει με την οικογένειά της σε ένα υπέροχο αριστοκρατικό σπίτι και ντύνεται με τα πιο ακριβά ρούχα. Από την άλλη, η ζωή της Κέιτι μόνο τέλεια δεν είναι από το καταθλιπτικό διαμέρισμα που νοικιάζει και τους ιδιόρρυθμους συγκατοίκους της έως το τεταμένο κλίμα και τις ίντριγκες του γραφείου που προσπαθεί να διαχειριστεί, τα πάντα είναι ένας καθημερινός αγώνας. Πώς να μην αλλοιώνει λίγο την αλήθεια στο online προφίλ της, ελπίζοντας ότι οι προσεκτικά επιλεγμένες φωτογραφίες που ανεβάζει στο Instagram θα πείσουν τη φίλη της που ζει στη Νέα Υόρκη ότι τα έχει καταφέρει;

Και πάνω που αρχίζει να βρίσκει τις δυνάμεις της –και καινούργιο ερωτικό ενδιαφέρον– συμβαίνει το χειρότερο: η Ντιμίτερ την απολύει. Διαλυμένη αλλά αποφασισμένη να παραμείνει αισιόδοξη, αποσύρεται στη φάρμα της οικογένειάς της στο Σόμερσετ, για να τους βοηθήσει να στήσουν ένα εναλλακτικό θέατρο. Το Λονδίνο δε φάνταζε ποτέ πιο μακρινό. Μέχρι τη στιγμή που εμφανίζεται μπροστά της η Ντιμίτερ ως πελάτισσα!

*Και καθώς το διακώβευμα
για το μέλλον της θα γίνεται όλο
και μεγαλύτερο, η Κέιτι θα κληθεί
να αποφασίσει τι έχει για εκείνη
πραγματικό νόημα στη ζωή.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19044

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η